

на законы тѣ. Цѣлы недѣли са продѣлжавали убійства та, а Сулла между туй преминувалъ време то си въ развратъ съ прельстницы, играчки и смѣхотворцы. „Че кого мыслишь ты да оставишь живъ? смѣло го попыталъ единъ отъ най уважаемы тѣ сенаторы: азъ искамъ да знамъ, да излѣзъх поне отъ недоумѣніе то си.“ — „И азъ самъ-си не знамъ,“ — отговорилъ Сулла. Тогасъ той написалъ ёще 80 имена; въ слѣдующія день подалъ списекъ отъ 220, на третія день — пакъ толкози: най послѣ объевилъ въ сената, „че въ наказателныя списокъ ще са включи и сѣкій, за когото той припомни.“ По приближително изброяванье, Сулла убилъ 15 консуларіи (бывши консулы), 90 сенаторы, 2,600 всадницы, и повече отъ 100,000 гражданы. И не въ единъ Римъ само, но и въ много други градове на Италія свирѣпѣли ужасъ и убійства. Робы тѣ умъртвявали господари тѣ си, роднины роднины тѣ си, само да бы получили заплаата за главата на осѣденыя. Много имоты остали безъ стопаны, и Сулла ги раздалъ на любимцы тѣ си; неговъ тѣ чиновникъ Крассъ, накупилъ евтино почти половина та града. 120,000 Сулловы войны были награждены царски.

Подиръ унищожаванье то на противна та партія, Сулла зель да са хвали, че възстановилъ спокойствіе то и добрыя редъ въ римско то господарство. Наистина, спокойствіе то са въдворило; никой отъ народны тѣ пріятели не смѣялъ да шевне, никой не са наемалъ слободно да искаже мнѣніе то си; сѣкій са страхувалъ отъ грозныя диктаторъ или му льстялъ. Власть та на трибуны тѣ изгубила почти сичко то си значеніе, сички тѣ издадены въ народна полза законы были измѣнены, и могущество то на выше то съсловіе виждало са пакъ трайно утвърдено.

Слѣдъ петъ-годишно неограничено управление, власть та са додѣяли на самого Сулла; той сложилъ отъ себеси диктатура та и са удалечилъ въ едно село. Тамъ, посередъ пріятели, льстецы, играчки и актеры преминялъ той раскошенъ животъ, но слѣдъ